ଯୋଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଲାଓଦିକିୟ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ମଣ୍ଡଳୀ - ସଂଖ୍ୟା ଅଠାରୋ

Jeff Pippenger
2025-12-25

ସଂଖ୍ୟା ଅଠାରୋ

ଆମେ ଅବ୍ରାମଙ୍କର ଚୁକ୍ତିକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ, ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ସେହି ଉପାଦାନକୁ ଆଲୋଚନା କରିନାହାଁନ୍ତୁ, ଯାହାର ଯୋଏଲ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭିକ ପଦଗୁଡ଼ିକ ସହ ସରାସରି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି। ଦାସତ୍ୱର 400 ବର୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଏବଂ ପୌଲଙ୍କ 430 ବର୍ଷ ମିଶି ଏପରି ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସଂରଚନା ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହା ଦାନିଏଲ 12:11ର 1290 ବର୍ଷ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ। ଏକାଦଶ ପଦର 1290 ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ହେଉଛି ଅବ୍ରାମ ଏବଂ ପୌଲଙ୍କ 430-ବର୍ଷୀୟ ରେଖାର ଓମେଗା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଅବଧି। ଏହି ସତ୍ୟଟି ଅନ୍ତ୍ୟଦିନରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଉଥିବା ବିଷୟମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନ, ଯାହା ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁଠାରୁ ପୃଥକ କରେ।

୪୩୦ ବର୍ଷର ଓମେଗା ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ସହ "ଚାରି ପିଢ଼ି"ର ପ୍ରତୀକ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯାହା ସେହି ଜାତି ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଗୋଟିଏ ସମୟାବଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୟିତ ଜନଙ୍କୁ ଦାସତ୍ୱରେ ଧରି ରଖିଥିଲା। ମୋଶାଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଜାତି ଥିଲା ମିଶର; ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପାଇଁ, ଯେମାନେ ମୋଶାଙ୍କ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଇତିହାସ ହେଉଛି ୧୭୯୮ ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଇତିହାସ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ତେରୋ ଅଧ୍ୟାୟରେ "ପୃଥିବୀର ପଶୁ" ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଗୋଟିଏ ମେଷଶାବକ ଭାବେ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ନାଗ ଭଳି କଥା କହିବାରେ ଶେଷ କରେ। ମେଷଶାବକର ପ୍ରତୀକ ଯୋଷେଫ ମିଶରରେ ତୁଳନାମୂଳକ ଶାନ୍ତିର ସେହି ଅବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଫାରାଓ ଆସିଲା ଏବଂ ଦାସତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ଏହିପରି, ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ିରେ ଯେ ଜାତିର ନ୍ୟାୟ ହୁଏ, ଯାହା ମୋଶାଙ୍କ ପାଇଁ ମିଶର ଥିଲା, ସେହିଟି ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର। ଅବଶିଷ୍ଟମାନଙ୍କର ନ୍ୟାୟ ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ହୁଏ, ଯାହା ସେହି ମହାମାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୂପିତ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଇବ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରଚୌଖଟରେ ରକ୍ତ ସହିତ ପରିଣତିକୁ ପହଞ୍ଚିଲା, ଏବଂ ତାହା ପରେ ମିଶର ଜାତି ପାଇଁ ଲୋହିତ ସାଗରରେ। ଯୋଷେଫ ଏବଂ ମୋଶା ଗୋଟିଏ ଭଲ ଫାରାଓ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦ ଫାରାଓଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯାହା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଥମେ ମେଷଶାବକ, ଏବଂ ପରେ ନାଗ ଅଟେ।

ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ୀରେ ବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସମାବେଶ କରିଥିଲା ଯେ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ଏକ କ୍ରମୋନ୍ନତିଶୀଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା; କାରଣ ମୋଶାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପୂର୍ତ୍ତିରେ କେବଳ ମିଶର ପାଇଁ ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ସମାପ୍ତ ହେଲା ନୁହେଁ, ବରଂ ମିଶର ନିଜମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ପାତ୍ର ପୂରଣ କରିସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଅମୋରୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକାଳୀନ ସମୟର ପାତ୍ର ପୂରଣ କରିବାକୁ ତଥାପି ସମୟ ଅବଶିଷ୍ଟ ଥିଲା। ମିଶର ପାଇଁ ଲାଲ ସାଗର, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ରବିବାର-ଆଇନ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହାପରେ "ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ୟ ଦେଶ" ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର "ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିବ," ଯେପରିକି ମିଶରର ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ସମାପ୍ତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅମୋରୀୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ଅମୋରୀମାନେ ସେହି ଦଶଟି ଜାତିମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ, ଯେଉଁମାନେ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଚୁକ୍ତିରେ ମିଶରର ନଦୀରୁ ବାବିଲୋନର ନଦୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ସୂଚିତ କରନ୍ତି; ଏହିକାରଣରୁ ଅମୋରୀମାନେ ଜଗତର ଜାତିମାନଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ନିୟମ ପରେ ଜାତିରୂପେ ନିଜ-ନିଜ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଶେଷକୁ ପହଞ୍ଚନ୍ତି। ଅମୋରୀମାନେ ଜଗତ ଉପରେ ବିଚାରର ସମାପ୍ତିକାଳୀନ ଆସିବାର ବାଇବେଲୀୟ ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଏହା ତୃତୀୟ ଓ ଚତୁର୍ଥ ପୁରୁଷରେ ଘଟେ। ଲାଲ ସମୁଦ୍ର ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଶେଷର ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଅମୋରୀମାନେ ସେହି ଜାତିମାନଙ୍କୁ ସୂଚାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ନିଜମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାକାଳକୁ ବନ୍ଦ କରନ୍ତି, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାନବୀୟ ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବନ୍ଦ ହୁଏ। ତେଣୁ, ଅମୋରୀମାନେ ଲାଲ ସମୁଦ୍ର ସମୟରେ ରବିବାର ନିୟମ-ସଙ୍କଟରୁ ପୂର୍ବ

ପବନର ମୁକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ସେହି କାଳଖଣ୍ଡର ପ୍ରତୀକ, ଯେତେବେଳେ ମୁକ୍ତିର ପଥ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୁଏ।

କିନ୍ତୁ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ କେବଳ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ମିଶର ଭାବେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱକୁ ଆମୋରୀମାନେ ଭାବେ ଧରି ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ିର ବିଷୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁନାହିଁ, ବରଂ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲାଲ ସାଗର ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ପିଢ଼ିକୁ "ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ି" ଭାବେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥାଏ। ଅବ୍ରାମଙ୍କ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପରେ "ଚାରି ପିଢ଼ି" ବିଷୟକ ବୁଝାମଣାରୁ ଯାହାକି ଆମେ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରୁ, ତାହାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ସାରିଲେ, ଆମେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ପଦକ୍ଷେପକୁ ବିଚାର କରିବୁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦକ୍ଷେପ ହେଉଛି ସତରହତମ ଅଧ୍ୟାୟ, ଏବଂ ତୃତୀୟ ପଦକ୍ଷେପ ନିଶ୍ଚୟ—ବାଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟ।

ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ବାରରେ ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଏମିତି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସମୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଯାହା 1844 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ସେହି ତିନୋଟି କାଳାବଧି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ତିନୋଟି କାଳାବଧି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଆସୁଥିବା ଜ୍ଞାନବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପଟବସ୍ତ୍ରପରିଧାନ କରିଥିବା ମନୁଷ୍ୟରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସପ୍ତମ ପଦରେ ଏହି ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳାବଧିମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରି କରି ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଦଶର ସେହି ଦୂତଙ୍କ ସହ ସମରେଖିତ କରନ୍ତି, ଯିଏ ଜଳ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ପୃଥିବୀ ଓ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

> ଏବଂ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ମୁଁ ସମୁଦ୍ର ଓ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଦାଁଡିଥିବା ଦେଖିଲି, ସେ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ସ୍ୱର୍ଗଦିଗରେ ଉତ୍ତୋଳନ କଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଯୁଗାନୁଯୁଗ ଜୀବନ୍ତ, ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଏବଂ ତାହାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ, ପୃଥିବୀକୁ ଏବଂ ତାହାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ, ସମୁଦ୍ରକୁ ଏବଂ ତାହାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ସେହି ଜଣଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କରି କହିଲେ ଯେ, ଆଉ ସମୟ ରହିବ ନାହିଁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:5, 6.

ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ସପ୍ତମ ପଦରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶଣବସ୍ତ୍ରଧାରୀ ପୁରୁଷଟିଏ ମଧ ସଦାକାଳ ଜୀବନ୍ତ ଥିବା ତାଙ୍କ ନାମେ ଶପଥ କରେ।

> ଏବଂ ମୁଁ ସେହି ଶଣବସ୍ତ୍ରପରିଧାନ କରିଥିବା ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଶୁଣିଲି, ଯିଏ ନଦୀର ଜଳ ଉପରେ ଥିଲେ; ସେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଦାହାଣ ହାତ ଓ ବାମ ହାତ ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରତି ଉପରକୁ ଉଠାଇ, ଯିଏ ଚିରକାଳ ଜୀବନ୍ତ, ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କଲେ ଯେ, ଏହା ଏକ କାଳ, କାଳଗୁଡ଼ିକ, ଓ ଅର୍ଧ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେବ; ଏବଂ ସେ ପବିତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପରେ, ଏହି ସମସ୍ତ କଥା ସମାପ୍ତ ହେବ। ଦାନିଏଲ 12:7।

ଆମେ ପ୍ରେରଣାଦ୍ୱାରା ଏହି ସୂଚନା ପାଉଛୁ ଯେ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ଏକେଇ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖା ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ପୁନର୍ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି; ଏବଂ ମିଲେରୀୟ ବୁଝାମଣା ଏହା ଯେ, ଏହି ଦୁଇଟି ବର୍ଣ୍ଣନା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମାନାନ୍ତର ପାଠ୍ୟଖଣ୍ଡ ଅଟେ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟିକେ ଧାରଣ କରିଥିବା ଦୂତ ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, 1844 ମସିହାରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟର ପ୍ରୟୋଗର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ ସୁକ୍ଷ୍ମ ସୁତାବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୁରୁଷ ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ଆଇନ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଶେଷ ଦର୍ଶନର ସମସ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ। ସେହି ପବିତ୍ର ଇତିହାସର ଭିତରେ, ଯାହା ରବିବାର ଆଇନର ପୂର୍ବରୁ ଘଟେ ଏବଂ ତାହାରେ ପରିଣତିକୁ ପହଞ୍ଚେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ 1260ର ପ୍ରତୀକଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଏକ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛିତରାଇ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲେ। ରବିବାର ଆଇନ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଏହି ଛିତରାଇବାର ଅବଧି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ମୋଶା ଏବଂ ଏଲିୟାଙ୍କୁ ବଧ କରାଯାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାସ୍ତାରେ ମୃତ ପଡ଼ି ରହନ୍ତି, ଯାହା 1260ର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ।

ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟରେ, ଶୁଭ୍ର ସୂତାବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ସେଇ ପୁରୁଷ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି ଯେ, ପବିତ୍ର ଜନମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିର ବିକୀରଣ ଯେତେବେଳେ ତାହାର ତିନି ଓ ଆଧା ଦିନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ସମାପ୍ତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସୁଥିବା "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଘଟଣାମାନ" ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ। ଆମେ ପୂର୍ବତନ ଲେଖାଟିକୁ ଜଖରିୟାର ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଭାଷ୍ୟ ସହିତ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲୁ। ପ୍ରଥମ ବାକ୍ୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା, "ଜଖରିୟାଙ୍କର ଯିହୋଶୂୟ ଏବଂ ଦୂତଙ୍କ ବିଷୟର ଦର୍ଶନ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ମହାଦିନର ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟମାନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କର ଅନୁଭବ ଉପରେ ବିଶେଷ ପ୍ରବଳତା ସହିତ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ହୁଏ।" ସେହି ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଏବଂ ସେହି ଅଧ୍ୟାୟ ଉପରେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ଭାଷ୍ୟରେ, ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ହେଉଛନ୍ତି "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ।" ଦାନିଏଲଙ୍କ ଶେଷ ଦର୍ଶନର ସେହି "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଘଟଣାମାନ," ଯେଉଁମାନେ ରବିବାର ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଘଟଣାମାନ।"

ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ବାରଟି ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରିତ କରୁଥିବା ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରେ। ସେହି ଆଲୋକ ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଅବଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ ଏବଂ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଏହି ତିନୋଟି କାଳଅବଧି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ସତ୍ୟର ଗଠନକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ତିନୋଟି ସ୍ତମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି। ସତ୍ୟର ଏହି ଗଠନ ତିନି-ପଦକ୍ରମିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ଧାରିତ ହୁଏ। ସେହି ତିନି-ପଦକ୍ରମିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ନଅଟି ପଦ୍ୟ (4–12) ମଧ୍ୟରେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ସେହି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଏହି ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳଅବଧି, ଯେତେବେଳେ ମୂଳଭୂତ ମିଲେରାଇଟ୍ ବୁଝାମଣାରୁ ବିଚାର କରାଯାଏ, ତେବେ ସେମାନେ ତିନୋଟି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ କାଳଅବଧି ଉତ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ମିଲେରାଇଟ୍ ବୁଝାମଣା ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ପରିଭାଷିତ, କିନ୍ତୁ ସମୟର ଉପାଦାନକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରୁନାହାନ୍ତି।

ତିନୋଟି କାଳଖଣ୍ଡ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ରଖଣ୍ଡର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଯାହା 'ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରାଯାଇବା—ଏବଂ ପରେ ତାହାର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା'କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ, ଏବଂ ତାହାରେ ତିନି-ପର୍ଯ୍ୟାୟୀ ପରୀକ୍ଷା-ପ୍ରକ୍ରିୟାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବାଇବେଲୀୟ ବର୍ଣ୍ଣନା ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ ଅଛି। ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପୁସ୍ତକକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିବା ସେହି ନଅଟି ପଦ ହିଁ ସେହି ପଦଗୁଡ଼ିକ, ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ତିନୋଟି କାଳଖଣ୍ଡ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି; ଏବଂ ସେହି ନଅଟି ପଦରେ, ସତ୍ୟ ମୁଦ୍ରାମୁକ୍ତ ହେବାବେଳେ ସମ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ଶୋଧନ-ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ "ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବେ, ଧଳା କରାଯିବେ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବେ" ବୋଲି ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇଛି। ସେହି ତିନିଟି ପଦରେ ଥିବା ତିନୋଟି କାଳଖଣ୍ଡ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି, ଶେଷକାଳରେ, ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନଙ୍କରେ, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଚୁକ୍ତିବଦ୍ଧ ଜନଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ-ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ଇତିହାସ ହିଁ ସେହି ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଜନଙ୍କ ଉପରେ ଘଟୁଥିବା ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଘଟଣାମାନ" ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ଦୟାକରି ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦଟିକୁ ପୁଣିଥରେ ପଢ଼ନ୍ତୁ।

ନଅଟି ପଦ୍ୟର ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଥିବା ତିନୋଟି ପଦ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ତିନୋଟି ସମୟାବଧି, ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକର ଶିଖରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ସେଠାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଏହି ଶିଖରଟି ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାର ମଧ୍ୟ ଶିଖର ଅଟେ। ଏହା ସେହି କାହାଣୀ ଯେ କିପରି ହାତ ବିନା ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ରୁ ଗୋଟିଏ ପାଷାଣ "କଟା" ଯାଏ, ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନଙ୍କର କାହାଣୀ ଅଟେ। ସେହି ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ରେଖା ଦଶମ ଓ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ବାହ୍ୟ ରେଖାର ଶିଖର ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଏବଂ ଦାନିୟେଲ ଦ୍ୱାଦଶର ପ୍ରଥମ କିଛି ପଦ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ।

ସେହି ତିନୋଟି ସମୟାବଧି ଉଲାଇ ଓ ହିଦ୍ଦେକେଲ ନଦୀର ସାକ୍ଷ୍ୟ—ଉଭୟ ଦର୍ଶନର ମଧ୍ୟରେ ଶିଖରବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଏବଂ ସେହି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟରେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି, ଯାହା ଚୁକ୍ତି-ସମୟର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଶିଖର-ପୂରଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଅବ୍ରାହମ ଓ ପୌଲ—ଉଭୟଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରେ। ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟରେ ଯୀଶୁ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଭାବେ, ଜଳର ଉପରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି। ଏକାଦଶ ପଦ୍ୟରେ ଦୁଇଟି ସ୍ୱର—ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି—ଅବ୍ରାହମ ଓ ପୌଲ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଅନ୍ତି। ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଏକ ଶତ ଚୌଳିଶ ହଜାର କୁମାରୀମାନେ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ କୁମାରୀମାନେ ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ଅନୁଭବ

କରନ୍ତ ି, ଏବଂ ଦ୍ୱ ାଦଶ ପଦ୍ୟ ର ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି, ଯେମାନେ ଅପେକ୍ଷ ା କରନ୍ତ ି। ଯେମାନେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟ ାନ୍ତ ରେ ଅପେକ୍ଷ ା କରନ୍ତ ି, ଏବଂ ଯେମାନେ "ଧନ୍ୟ ," ସେମାନେ ସେହି ବସ୍ତୁ ପ୍ର ାପ୍ତ କରନ୍ତ ି ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ୁ ବିବାହ ଉତ୍ସ ବରେ ପ୍ର ବେଶ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଏ, ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱ ାର ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ।

ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟରେ, ଯୀଶୁ ଜଳ ଉପରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ଯାହା ଭୟ ସୃଷ୍ଟି କରେ; କିନ୍ତୁ ପେତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ସଙ୍କଳ୍ପ କରି ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ଦେବଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେଇଥାଏ; ତଥାପି ପେତ୍ର ପ୍ରାୟତଃ ଉଭୟ ଶ୍ରେଣୀର ପ୍ରତୀକ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କର ବିଚାରର ଘଣ୍ଟା ଆସିପହଞ୍ଚିବା ସହିତ ସେହି ଗୌରବ ପୁଣି ଭୟକୁ ପରିଣତ ହୁଏ। ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପ୍ରଥମ କାଳଖଣ୍ଡ, ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଯୀଶୁ ଜଳମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ଭୟର ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ। ପରେ ଯୀଶୁ ଏମିତି ଏକ କାଳଖଣ୍ଡକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ରବିବାର ନିୟମର ବିଚାର ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିବେ। ତିନି ଦୂତଙ୍କର ସମସ୍ତ ତିନିଟି ଉପାଦାନ ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି, କାରଣ ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟର ପ୍ରଥମଟି, ଯେଉଁମାନେ ତିନି ଦୂତଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

ଏଗାରୋତମ ପଦ ତାହାର ଓମେଗା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅବ୍ରାମ ଓ ପୌଲଙ୍କ ଆଲ୍ଫା ସ୍ୱରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ 'ଦ୍ୱିଗୁଣୀକରଣ' ପ୍ରଦାନ କରେ। ସେମାନଙ୍କର "ଦ୍ୱିଗୁଣୀକୃତ" ସ୍ୱରମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଚୁକ୍ତିର ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଏଗାରୋତମ ପଦ ଓମେଗା ଭାବେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୁ ପୂରଣ କରେ, କାରଣ ଏହା ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳପରିଚ୍ଛେଦକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯାହା 1798 ମସିହାରେ ବାବିଲୋନର ପତନ ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ, ଏବଂ ଏପରିକରେ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ମୀଖାଏଲ ଉଠି ଦାଁଡିବାବେଳେ ବାବିଲୋନର ପତନର ପ୍ରତିରୂପ ହୁଏ। ଏଗାରୋତମ ପଦରେ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତାମାନଙ୍କର ଏକ ଦ୍ୱିଗୁଣୀକରଣ, ଏବଂ ଏମିତି ଏକ କାଳପରିଚ୍ଛେଦକୁ ପାଉଁ ଯାହା ବାବିଲୋନର ଦୁଇଟି ପତନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏହିପରି ସେହି ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, "ବାବିଲୋନ ପତିତ, ପତିତ।"

ସପ୍ତମ ପଦଟି ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ; ଏବଂ ଏକାଦଶ ପଦଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ; ଏବଂ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ, ଯାହା ଦାନିଏଲ 12*12 କିମ୍ବା ଦାନିଏଲ 144, ଜ୍ଞାନୀ ଓ ମୂର୍ଖମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ବିଷୟକ, ଯାହା ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଏବଂ ବିଚାରର ସଙ୍କଟକାଳରେ ଚରିତ୍ରର ପ୍ରକାଶ ସହିତ ଶେଷ ପାଏ। ଦ୍ୱାଦଶ ପଦଟି ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ପୃଥିବୀ କିପରି ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ; ଏବଂ ସେହି ବିଭାଜନର ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାହ୍ୟ ଚିତ୍ରଣର ପ୍ରତିରୂପ ହେଉଛି, ଦ୍ୱାଦଶ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବିଭାଜନ। ସପ୍ତମ, ଏକାଦଶ ଏବଂ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ ହେଉଛି ତିନି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ, ଏବଂ ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ସେହି ଆଲୋକ, ଯାହା ଶେଷକାଳରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୁଏ। ଶେଷକାଳରେ ଏହି ତିନି ପଦର ଉନ୍ମୋଚନ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଦଶ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ।

ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଏବଂ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ଭାବେ, "ସିଂହ" ପରି ଗର୍ଜନ କଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେହି ଗର୍ଜନରୁ ସାତଟି ବଜ୍ରଧ୍ୱନି ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା, ଯେଗୁଡ଼ିକୁ ଦାନିୟେଲ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟ ପରି ମୋହରାଙ୍କିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଏଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସମାନାନ୍ତର ପାଠ୍ୟାଂଶ। ଏହି କାରଣରୁ, ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନିଟି ସମୟକାଳ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ସାତଟି ବଜ୍ରଧ୍ୱନି ଅଟେ।

"ସାତ ତଡିତ୍‌ଧ୍ୱନି" କେବଳ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ବୋଲି ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ଆଉ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମାତ୍ର, କାରଣ "ସାତ ତଡିତ୍‌ଧ୍ୱନି"ର ପ୍ରମୁଖ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏହା 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟିଥିବା "ଘଟଣାମାଳାର ଏକ ରେଖାଙ୍କନ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା "ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନଙ୍କ" ମଧ୍ୟରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ "ତାହାଙ୍କର କ୍ରମାନୁସାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ।" ଏହିପରି, "ସାତ ତଡିତ୍‌ଧ୍ୱନି" ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ; ଯିଏ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ମଧ୍ୟ; ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ, ଭିତ୍ତି ଓ ମନ୍ଦିର; କୋଣାଶିଳା ଓ ଶିରୋଶିଳା—ସାତ ତଡିତ୍‌ଧ୍ୱନି।

ଦାନିଏଲ ବାରରେ ଥିବା ତିନୋଟି ପ୍ର ତୀକାତ୍ମ କ କାଳଖଣ୍ଡ ର ଆଲୋକ ସାତଟି ବଜ୍ର ଧ୍ୱ ନିର ଆଲୋକ ସହିତ ସମନ୍ ୱିତ ହେବାକୁ ହେବ, କାରଣ ସେମାନେ ଏକେ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ରେଖା। ପ୍ର ଥମ କାଳଖଣ୍ଡ ରେ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଉଭୟ ହାତ

ସ୍ୱ ର୍ଗଦିଗକୁ ଉଠାଇ ଧରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ସେ ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ ଦଶରେ ଗୋଟିଏ ହାତ ସହିତ କରନ୍ତି । ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ ଦଶରେ, ତାଙ୍କ ର ହାତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ସମୟର ପ୍ର ୟୋଗର ଶେଷର ପ୍ର ତୀକ ହୁଏ, ଯାହା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ସମୟ-କାଳଖଣ୍ଡ ରୁ କେବଳ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡ ମାନଙ୍କ ପ୍ର ତି ସଂକ୍ର ମଣକୁ ଚିହ୍ନି ତ କରେ। ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ୟୋଗିତ ସେହି ପ୍ର ମୁଖ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ନିୟମର ସେହି ସଂକ୍ର ମଣ, ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ସମୟରେ ଶାବ୍ଦି କରୁ ଆଧ ।ତ୍ମି ପ୍ର ତି ହୋଇଥିବା ପ୍ର ମୁଖ ସଂକ୍ର ମଣ ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିରୂପିତ ହୋଇଥିଲା।

ପ୍ରେରିତ ପୌଲଙ୍କୁ ଏକ ଚୟିତ ଜନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ରେଖା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପ୍ରମୁଖ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ନିୟମକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ସର୍ବାରମ୍ଭରେ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ନିୟମ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ଯାହା ଚୁକ୍ତିଟିକୁ ନିଜକୁ ହିଁ ପୁନର୍ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରେ। ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା। ସେହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରାଥମିକତାର ସହିତ ପୌଲଙ୍କର ଲେଖନୀ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା; ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ 10ରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲେ, ଯିଏ 1844 ମସିହାରେ ସମୟର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ପ୍ରୟୋଗକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ତାହାର ସମାପ୍ତି ଘଟାଇଥିଲେ।

ମାନବଜାତି ସହିତ କରାଯାଇଥିବା ଚୁକ୍ତିକୁ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ନୋହଙ୍କ ପେଟିକା ପ୍ରଳୟ ପୂର୍ବରୁ ଓ ପ୍ରଳୟ ପରେ ଏକ ସମୟଖଣ୍ଡକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପରିଚିହ୍ନିତ କୌଣସି ଚୟିତ ଜନସମୁଦାୟ ନଥିଲା। ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ମାନବଜାତି ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ବିଶାଳ ଓ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲା। ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସହିତ କରାଯାଇଥିବା ଚୁକ୍ତି ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସର ଧାରାରେ ଏକ ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲା, ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପୌଲଙ୍କ ଦିନମାନରେ ଶାବ୍ଦିକରୁ ଆତ୍ମିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟିଥିବା ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ, ଏବଂ 1844ରେ ସମୟ-ପ୍ରୟୋଗରୁ ସମୟ-ପ୍ରୟୋଗର ଅନୁପସ୍ଥିତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟିଥିବା ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ପ୍ରତିରୂପିତ କରିଥିଲା।

ମନୁଷ୍ୟଜାତି ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଉଦ୍ୟାନ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଘୋଷିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଜୀବନର ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ନିଷେଧାଜ୍ଞାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା; ଏହା ପୋଶାକର ମଧ୍ୟ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା—ଆତ୍ମିକ ଆଲୋକରୁ ପ୍ରାକୃତିକ ମେଷଚର୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସର ପରବର୍ତ୍ତୀ ମୁଖ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି ଜଳପ୍ରଳୟ, ଯାହାକୁ ନୋହ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେପରି ପ୍ରଥମ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଚୁକ୍ତି-ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଆଦମ କରିଥିଲେ। ତାପରେ ଅବ୍ରାମଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଚୟିତ ଜନସମୂହ ପ୍ରତି ହୋଇଥିବା ପରିବର୍ତ୍ତନ, ଯାହା ମୋଶାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଗଲା, ଯିଏ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପରିଚୟ କରାନ୍ତି ଯେ ଏକ ଦିନ ଏକ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୈଧ ରହିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଆଉ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଚୁକ୍ତି-ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା। ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସର ମହାନ ଯୁଗସନ୍ଧିମାନଙ୍କରେ ସଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବାକ୍ୟର ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ରହେ। ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସ ଅବଧିରେ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି—ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାହିଁ ସତ୍ୟ। ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ସଦା ଶେଷକୁ ଉଦାହୃତ କରାଯାଏ। ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ଅଛି, ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦ "ସତ୍ୟ"ର ତ୍ରିଗୁଣ ଗଠନ।

ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନଙ୍କ ଇତିହାସ ସମୟରେ ଘଟୁଥିବା ପ୍ର ମୁଖ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ପରିବର୍ତ୍ତ ନ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ପ୍ର ମୁଖ ନିୟମ-ଚୁକ୍ତି ର ଇତିହାସରେ ପ୍ର ତ୍ୟ କ୍ଷ ରୂପେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହିପରି ଅନ୍ୟ ।ନ୍ୟ ସତ୍ୟ -ରେଖାମାନଙ୍କ ରେ ମଧ ।। ଯିଶାୟା 22:22 ରେ ଏଲିଆକୀମଙ୍କ ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା "ଚାବି" ହେଉଛି ସେହି ଏକେଇ ଚାବି, ଯାହା ମାଥିଉ ସୋଳହ ଅଧ ।ୟରେ ପାନିଅମ୍ ରେ ପିତରଙ୍କ ୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ସେହି ଚାବି ଫିଲାଦେଲଫିଆ ମଣ୍ଡ ଳୀକୁ ଦିଆଯାଇଥାଏ, ଏବଂ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ ୁ ସେହି ଚାବି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହା ତାଙ୍କ ୁ ମୋଶାଙ୍କ ଇତିହାସ ସମୟରେ ମୋଶାଙ୍କ ଦ୍ୱ ାରା ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ ପାଇଁ ଦିନ ସିଦ୍ଧ ାନ୍ତ ର ସ୍ୱ ଷ୍ଟ ଦିନ ସହ ଯୋଡ଼ାଇବାକୁ ସମର୍ଥ କରିଥିଲା, ଯାହା ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ର ଇତିହାସର ପ୍ର ତୀକ ଥିଲା। ମୋଶାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ ସହ ମିଲରଙ୍କ ସମ୍ପ ର୍କ ପାଉଲଙ୍କ ର ଆବ୍ର ।ମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ ସହ ସମ୍ପ ର୍କ ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ଏବଂ ମିଲର କାହିଁକି ମୋଶାଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ିତ ହେବେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଏକ ପେଟିକାରେ ମୋଶାଙ୍କ ର ଉଦ୍ଧ ।ର, ଉଭୟ ନିୟମ-ଚୁକ୍ତି କୁ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧି ବା ପାଇଁ, ଏକ ପେଟିକାରେ ନୋହଙ୍କ ର ଉଦ୍ଧ ।ର ସହ ଯୋଡ଼ାଇଥିଲା। ଏଦେନରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ପ୍ର ୟୋଗର ପରିବର୍ତ୍ତ ନମାନେ ଏହା ଚିହ୍ନି ତ

କରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ବ ।ଣୀମୂଳକ ଆଲୋକର ଏକ ପ୍ର ମୁଖ ପ୍ର କାଶନ ଶେଷ ନିୟମ-ଚୁକ୍ତ ିର ଜନମାନଙ୍କ —ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର—ର ଇତିହାସରେ ଚିହ୍ନ ିତ ହୁଏ। ମୁଁ ଏହା ପ୍ର ତିପାଦନ କରେ ଯେ, ସେହି ପ୍ର ମୁଖ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ବ ।ଣୀମୂଳକ ପରିବର୍ତ୍ତ ନ ସାତ ଗର୍ଜନ ଦ୍ବ ।ରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଦାନିଏଲ ଅଧ ।ୟ ବାରର ତିନୋଟି ସମୟାବଧି ସହ ପ୍ର ତ୍ୟ କ୍ଷ ରୂପେ ସମ୍ବନ୍ଧ ିତ, ଏବଂ ସତ୍ୟ ର ତିନି-ପଦକ୍ର ମୀ ଗଠନ ଉପରେ ଦଣ୍ଡ ।ୟମାନ ଥିବା "ରେଖା ଉପରେ ରେଖା" ପ୍ର ୟୋଗରେ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧ ।ନ୍ତ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ର ୟୋଗ କଲେମାତ୍ରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନ ିହେବ।

"ସମୟ ଆଉ ନାହିଁ" ବୋଲି ଘୋଷଣାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ପଦଗୁଡ଼ିକରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସାତଟି ଗର୍ଜନକୁ ପରିଚୟ କରାଇଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ, ଦାନିଏଲ ବାରର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପରି, ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରାଯାଇଥିଲେ। ବାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସୂତବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଉଭୟ ହାତ ଉପରକୁ ଉଠାଇଥିବା ଘଟଣାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯିବା, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସିଂହରୂପୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ସାତଟି ଗର୍ଜନର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ। ସିଷ୍ଟର୍ ୱାଇଟ୍ ସାତଟି ଗର୍ଜନର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନକୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସହିତ ସମସ୍ତରେଖା କରନ୍ତି।

> "ଏହି ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିବା ପରେ, ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଦାନିଏଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯେପରି ଆଦେଶ ଆସିଥିଲା, ସେପରି ଏହି ଆଜ୍ଞା ଆସେ: 'ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ସେସବୁକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର।' ଏଗୁଡ଼ିକ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ନିଜ କ୍ରମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ।" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ସାତ ମେଘଗର୍ଜନକୁ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଦଶ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଆତ୍ମା, ଏବଂ 1840 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସ ଦ୍ୱାରା ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ। ସେହି ଏକେଇ ଅଂଶରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି, "ଯୋହନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଆଲୋକ, ଯାହା ସାତ ମେଘଗର୍ଜନରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଏକ ରେଖାଚିତ୍ର ଥିଲା। ଲୋକମାନେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର ନ ଥିଲା, କାରଣ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାନୁସାରେ ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଏବଂ ଅଗ୍ରଗତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଘୋଷିତ ହେବାକୁ ଥିଲା।" ମିଲରାଇଟମାନେ ବୁଝିପାରିନଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ନିରାଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ଥିବ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାର ଅଭାବ ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିଲା। ମିଲରାଇଟମାନେ କୌଣସି "ଅଗ୍ରଗତ ସତ୍ୟ" ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ କରିନଥିଲେ; ଅର୍ଥାତ୍, ଚୁକ୍ତିର ଇତିହାସରେ କୌଣସି "ମୁଖ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପରିବର୍ତ୍ତନ" ଆସିବ ବୋଲି ସେମାନେ ଆଶା କରିନଥିଲେ।

"ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ" ମିଲରାଇଟ୍ "ଜନମାନେ ଜାଣିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ନଥିଲା" ଯଦ୍ୟପି, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ସେହି ଏକେଇ ଇତିହାସ ଦ୍ୱାରା ପରୀକ୍ଷିତ କରାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଇତିହାସକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷଭାବେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଯେଉଁ ଇତିହାସକୁ ତୁମେ ଜାଣିବାକୁ ବାଧ, ତାହାକୁ ନ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା। ଏହା ସେହି ଏକେଇ ପରୀକ୍ଷା, କେବଳ ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯୋହନ୍ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଭାବରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାବରେ ମାତ୍ର ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ମିଲ୍ଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେଖ ଯେ ଯୋହନଙ୍କୁ ସେ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁହିଁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ତାହା ମିଠା ହେବ ଏବଂ ପରେ ତିକ୍ତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକୃତ କରାଯାଏ। ମିଲରାଇଟ୍ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ଥିଲା ତାହା ଜାଣିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯୋହନ୍ ଏମିତି ଏକ ଜନସମୂହଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ମିଲରାଇଟ୍ମାନେ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଖାଇବାବେଳେ କ'ଣ ଘଟିଥିଲା, ତାହା ପୂର୍ବରୁହିଁ ଜାଣନ୍ତି।

> ଏହାପରେ ମୁଁ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ କହିଲି, "ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ମୋତେ ଦିଅ।" ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ଏହାକୁ ନେଇ ଖାଇଦେଅ; ଏହା ତୁମ ପେଟକୁ ତିକ୍ତ କରିଦେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମ ମୁଖରେ ଏହା ମଧୁପରି ମିଠା ହେବ।" ତେବେ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ହାତରୁ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ନେଇ ଖାଇଦେଲି; ଏବଂ ଏହା ମୋର ମୁଖରେ ମଧୁପରି ମିଠା ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହା ଖାଇଲି, ମୋର ପେଟ ତିକ୍ତ ହୋଇଗଲା। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:9, 10।

ଅଧ ାୟ ଦଶରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ଇତିହାସ, ଅର୍ଥାତ୍ 1840 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ର ମିଠା-ତିକ୍ତ ଅନୁଭବ ବିଷୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ୁ ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି। ପଦ ୨ ଓ 10 ରେ ଏତେ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ସେହି ଅନୁଭବକୁ ପଦ 2 ରୁ 4 ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ରେ ମଧ ସୁସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବରେ ଚିହ୍ନ ିତ କରାଯାଇଛି।

> ଏବଂ ତାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଏକ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ଖୋଲା ଥିଲା; ସେ ନିଜର ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ରଖିଲେ, ଏବଂ ସିଂହ ଗର୍ଜନ କରିବାବେଳେ ଯେପରି, ସେପରି ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକିଲେ; ଏବଂ ସେ ଡାକି ସାରିବା ପରେ, ସାତ ଗର୍ଜନ ନିଜନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ। ଏବଂ ସେହି ସାତ ଗର୍ଜନ ନିଜନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିବାବେଳେ, ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲି; ଏବଂ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ମୋତେ ଏହା କହୁଥିବା ଶୁଣିଲି, "ସେହି ସାତ ଗର୍ଜନ ଯାହା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ତାହାକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖନ କରିବ ନାହିଁ।" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:2–4।

"ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ସେହି "ଘଟଣାବଳୀର ଏକ ରୂପରେଖା"ଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିବ; ଏବଂ ଏହା ସହିତ "ଭବିଷ୍ୟତର ଘଟଣାବଳୀ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ନିଜ କ୍ରମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ," ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ। "ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ସେହି ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଯେ, ମିଲ୍ଲେରାଇଟମାନଙ୍କର ଇତିହାସ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ 1798 ମସିହାରେ ଓ ତାହା ପରେ ଅନ୍ତକାଳରେ ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅମୋହରିତ ହୋଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କର ଅନ୍ତ୍ୟଦିନମାନରେ ସତ୍ୟର ଏକ ଅମୋହରଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10ରେ ଥିବା ଯୀଶୁ, ଦାନିଏଲ 12ରେ ଥିବା ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱିତ ଅଟନ୍ତି। ଉଭୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଅନ୍ତ୍ୟଦିନମାନରେ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟର ମୋହରିତ ଓ ଅମୋହରିତ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି।

କେହି କେହି ଯୁକ୍ତି ଦେଇପାରନ୍ତି ଯେ ସପ୍ତମ ପଦ୍ୟରେ ଯୀଶୁ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକାଦଶ ଓ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ୍ୟରେ ଗବ୍ରିଏଲ୍ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି; ତଥାପି ଏହାକୁ ଏପରି ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ତିନୋଟି ଅଂଶରେ ଯୀଶୁ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି। ପ୍ରଶ୍ନର ଯେକୌଣସି ପକ୍ଷକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉ, ଦାନିଏଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯେ କଣ୍ଠସ୍ୱର କହେ ସେହି କ୍ରିଷ୍ଟଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର, ଏବଂ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାଳସୀମା କ୍ରିଷ୍ଟଙ୍କର ଉକ୍ତି, ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟର ଗଠନରେ ଏହି ତିନୋଟି କାଳସୀମାକୁ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି। ଏହି ତିନୋଟି କାଳସୀମା ସବୁ ସୀଲ୍ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ଏକ ତ୍ରିବିଧ ପ୍ରତୀକରେ ପରିଣତ କରେ।

ସପ୍ତମ ପଦଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ସମାପ୍ତିକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ପରମ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଛି, ଯେବେ ସେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉରାଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ମୋଛନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋହରାଙ୍କିତ କରନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ପଦଟି "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ" ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଏବଂ ଏହି ତିନିଟି ପଦର ଶେଷ ପଦଟି ମଧ୍ୟ "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ" ସେମାନଙ୍କ ରୂପେ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଯେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାରେ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଅନୁଭବ କରିବାରେ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟାବଧି ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା-ସଙ୍କଟ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ବିଦ୍ରୋହକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ସେହି ସହିତ ଯେ ସମୟାବଧି ରବିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଆଣିପହଞ୍ଚାଏ, ତାହାକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉରାଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ସମୟାବଧି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ସମସ୍ତ ପଦମାନେ ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ଦାନିୟେଲଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ଉପରେ "ଶେଷ ଦିନମାନରେ କ'ଣ ଘଟିବ" ତାହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛନ୍ତି। ଏହି ତିନୋଟି ପଦ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉରାଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ପରିଶୋଧନ ବିଷୟକ ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରେ। ପ୍ରଥମ ସମୟାବଧି ତୃତୀୟ ସମୟାବଧି ସହିତ ସମାନୁକୂଳ ଅଟେ, ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟାବଧି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେବେ ସେମାନେ ଆର୍ମାଗେଦୋନ ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି।

ଯଦି ସେହି ତିନୋଟି ସମୟାବଧି ମଧ ସାତଟି ଗର୍ଜନ ହୁଏ, ତେବେ ସେହି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟ ନିଶ୍ଚ ୟ ଭାବେ "ଭବିଷ୍ୟ ତ ଘଟଣାମାନଙ୍କ ୁ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ତାହାଙ୍କ କ୍ର ମାନୁସାରେ [ପ୍ର କାଶିତ] ହେବ," ଚିହ୍ନ ିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେହି "ଭବିଷ୍ୟ ତ ଘଟଣାମାନ" 1840 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ "ପ୍ର ଥମ ଓ ଦ୍ୱ ିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କ ର ରୂପରେଖା" ସହ ସମନ ୍ୱିତ ହେବ। ଏହି ଆନ୍ଦୋ ଳନ ଏପରି ଅନେକ ସତ୍ୟ କୁ ଗ୍ର ହଣ କରିଛି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ର ଥମ ପ୍ର ବର୍ତ୍ତ କମାନଙ୍କ ର ବୁଝାପଡ଼ାଠାରୁ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ତଃ ଭିନ୍ନ ; ତଥାପି ସେହି ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ପ୍ର ବର୍ତ୍ତ କମାନଙ୍କ ର ବୁଝାପଡ଼ା ସହ ସମ୍ମ ତିରେ ଅଛି।

ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ର ସମୟରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ-ବ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାରେ ଏକ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତ ନ ଘଟିଛି। “ଏକ ଦିନ ପାଇଁ ଏକ ବର୍ଷ” ସିଦ୍ଧ ାନ୍ତ ଏହାର ପ୍ର ାଚୀନ ଉଦାହରଣ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଉଦାହରଣମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତ ି। ଏପରି ଏକ ବଡ଼ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ପରିବର୍ତ୍ତ ନର ଉଦାହରଣ ସାତଟି ଗର୍ଜନ ସହ ସମ୍ପ ର୍କରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପଦ୍ୟରେ ଯୋହନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ପୁନର୍ବାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରିବାକୁ ହେବ; ଏହାଦ୍ୱାରା ଏହି କଥାରେ ଜୋର ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଇତିହାସ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲା; ତାପରେ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଛଡ଼ ପାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା।

> ଏବଂ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଲଠି ସଦୃଶ ନଳ ଦିଆଗଲା; ଏବଂ ଦୂତ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ କହିଲେ, ଉଠ, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ବେଦୀ, ଓ ସେଥିରେ ଉପାସନା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମାପ। କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିରର ବାହାରେ ଥିବା ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅ, ଏବଂ ତାହାକୁ ମାପିବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେହିଟା ଜାତିମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଛି; ଏବଂ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ନଗରକୁ ବୟାଳିଶ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଦତଳେ ଦଳିବେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 11:1, 2.

1844 ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବା ବେଳେ, ଯୋହନଙ୍କୁ ଆଙ୍ଗନରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଛି। 1844 ମସିହାରେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିଲା ଯେ, ଈଶ୍ୱର ସେହି ସମୟରେ ଏକ ନୂତନ ଚୁକ୍ତିର କନ୍ୟାକୁ ବାଛିନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ପରେ ତାଙ୍କର କନ୍ୟା ଓ ଆଙ୍ଗନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ସିଷ୍ଟର ୱାଇଟ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଆଙ୍ଗନ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଏବଂ ମନ୍ଦିର ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଚୟିତ ଜନ; କେବଳ The Desire of Ages ର “The Outer Court” ଅଧ୍ୟାୟଟି ପଢ଼ନ୍ତୁ।

ଯୋହନ 1844 ମସିହାରେ ନବୀନଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନୋନୀତ ପ୍ରଜା ହୋଇଥିବା ମିଲ୍ଲରୀୟମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଛନ୍ତି। ତିକ୍ତ-ମଧୁର ସନ୍ଦେଶର ଅନୁଭବ ସେମାନେ ନବୀନଭାବେ କରିଥିବା ମିଲ୍ଲରୀୟମାନଙ୍କ ଏବଂ ଜାତିମାନଙ୍କ ରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଘୋଷିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜଗତର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା।

୧୮୪୦ ରୁ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭିତି ରଖାଗଲା, ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନର ଘୋଷଣା ସମୟରେ ମନ୍ଦିର ସମାପ୍ତ ହେଲା। ତାପରେ ମହାନ ନିରାଶା ଆସିଲା, ଏବଂ ଯୋହନଙ୍କୁ ଉଠି ମାପ କରିବାକୁ କୁହାଗଲା, କିନ୍ତୁ ଜାତିମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ। ଯୋହନ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ପ୍ରେରିତ ବାଣୀ ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକରେ ଯୋହନଙ୍କ ମାପ କରିବାକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନାତ୍ମକ ବିଚାରର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ପ୍ରୟୋଗ କରେ। ମାପ କରିବାର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଯୋହନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଯାହା ଏମାତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲୁ, ତାହା ସାଧାରଣ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ବୁଝାପଡ଼ା ସହ ସମ୍ମତ; କିନ୍ତୁ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନରେ, ଏହି ପ୍ରତୀକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବୁଝାପଡ଼ାରେ ଏକ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା।

ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣ ସହିତ ସମ୍ମତିରେ, ଆମେ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲୁ ଯେ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ଇତିହାସର ମଧ୍ୟରେ, ଏକ ସମାନାନ୍ତର ଆନ୍ଦୋଳନର ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବବାଣୀ ଥିଲା, ଯାହା ଏକଶେ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରରେ ପରିଣତ ହେବ। ଆମେ ଏହା ବୁଝିଲୁ ଯେ, ଯଦି ତୁମେ ମିଲରାଇଟ ଇତିହାସର ମାପଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ, ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କର ସମୟକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥାଅ, ତେବେ ତୁମେ ସେହି ମନ୍ଦିରକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖିପାରିବ, ଯାହାକୁ ଯୋହନ ମାପୁଥିଲେ।

ଆମେ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଗୋଟିଏ 2520-ବର୍ଷୀୟ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ 1798 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି 1844 ମସିହାରେ, ଏପରିଭାବେ ଏକ ଛଅଚାଳିଶ-ବର୍ଷୀୟ ଅବଧି ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା, ଯାହାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମିଲ୍ଲରାଇଟ୍ ମନ୍ଦିରକୁ ନିର୍ମାଣ କଲେ। ଯୋହନ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଅଜାତୀୟମାନେ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଅଜାତୀୟମାନଙ୍କର ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ “ସମୟ” ଅଛି।

> ଏବଂ ସେମାନେ ତଳୱାରର ଧାରରେ ପଡ଼ିବେ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ କରି ନେଇଯିବେ; ଏବଂ ଯିରୂଶାଲେମ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଦଦଳିତ ହେବ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ସମୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହୁଏ। ଲୂକ 21:24।

ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କର "କାଳସମୂହ" ବହୁବଚନ ଅଟେ, ଏବଂ ଏହା ସେହି ଦୁଇଟି ଅବଧିକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ଉଭୟ ଶାବ୍ଦିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲ ପଦଦଳିତ ହୋଇଥିଲେ। ପୌତ୍ତଳିକତା ପରେ ପାପତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଘଟିଥିବା ସେହି ଦୁଇ ପଦଦଳନର ଶେଷଟି 1798 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା। କଣ ଦାବି କରାଯାଇପାରେ ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କର "କାଳସମୂହ" 1798 ମସିହାରେ, ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ, ସମାପ୍ତ ହେଲା। ଯୋହନଙ୍କୁ 1798 ମସିହାରୁ ମାପିବା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଥିଲା, ଏବଂ ତାହାର ପୂର୍ବରୁ କିଛି ନୁହେଁ। ସେ 1844 ମସିହାର ଇତିହାସରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ; ତେଣୁ, ଯେ ଅବଧି 1798 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବା, ଏବଂ ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସେହି ଛୟାଳିଶ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରକାଶ କର, ଯେତେବେଳେ ମିଲରୀୟ ମନ୍ଦିର ଚୁକ୍ତିର ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ପ୍ରୟୋଗରୁ ଅନେକ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସତ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହାକୁ କେବଳ ସେହି ଆଲୋକର ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି, ଯାହା ପ୍ରବର୍ତ୍ତକମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାଠାରୁ ଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସେହି ଆଲୋକ ଯାହା ମୂଳ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିରୋଧ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆଉ ସମୟକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରେ ନାହିଁ।

ସେହି ବିଶିଷ୍ଟ ସତ୍ୟ 9/11 ପୂର୍ବରୁ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ 9/11 ପରେ ତାହା ସତ୍ୟରୂପେ ଗଭୀରଭାବେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ମନ୍ଦିରକୁ ମାପୁଥିବା ଯୋହନଙ୍କ ସତ୍ୟକୁ ସାତ ଗର୍ଜନରୁ ପୃଥକ କରିହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ସେହି ଏକେଇ ଅନୁଚ୍ଛେଦ। ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନ" ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାତ ଗର୍ଜନର ପ୍ରୟୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ସତ୍ୟ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ରହିଥିଲା। ଜୁଲାଇ 2023 ପରେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥିବା "ସାତ ଗର୍ଜନ"ର ପ୍ରୟୋଗ ଦାନିଏଲ ଦ୍ୱାଦଶର ତିନୋଟି ପଦ ସହ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଭାବରେ ସଠିକ୍ ଭାବେ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ—କିମ୍ବା ମୁଁ କହିବି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିପୂରକ କରେ।

ଭଗିନୀ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଦାନିୟେଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଦ୍ୱୟର ସମ୍ପର୍କକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ compliment ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ, complement ଶବ୍ଦଟି ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି। Complement, ଯାହାର ଅର୍ଥ "ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଆଣିବା," ଏହି ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପୁସ୍ତକ ପରସ୍ପର ପାଇଁ ସେହି କାମଟି ହିଁ କରେ। ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକର ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ସାତଟି ଗର୍ଜନ, ଜୁଲାଇ 2023 ପରେ ମୁକ୍ତ ହେବା ସମୟରେ, ସେଥିରେ ଥିବା ସନ୍ଦେଶକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଆଣେ। ସାତଟି ଗର୍ଜନକୁ ଯାହା ଉନ୍ମୋଚନ କରେ, ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ୟର ଗଠନ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭାବରେ alpha ଓ omega ର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ।

ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କର "କାଳ" 1798 ମସିହାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା, ଏବଂ ଏହା 1260 ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ଅବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ପୌତ୍ତଳିକତା ଏବଂ ପରେ ପାପତନ୍ତ୍ର ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ସେନାବଳକୁ ପଦଦଳିତ କରିଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହୁଏ, ଏବଂ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ 1798 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ; କିନ୍ତୁ 1844 ପରେ ସମୟ ଆଉ ନାହିଁ। ଆଜି 1260 ବର୍ଷ କେବଳ ଏକ ସମୟାବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ମନ୍ଦିର ଓ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଭେଦକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହି କାରଣରୁ, ଜୁଲାଇ 18, 2020 ଠାରୁ ଜୁଲାଇ 2023 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦଦଳନ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲା। ଆଜି ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବା, ସାତଟି ବଜ୍ରଧ୍ୱନି ସହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ—ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତମାନଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଏକ ସୀମାରେଖାଙ୍କନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି—ଯୋହନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ। "ଆମର ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ" ହେଉଛି ତିନି ଦୂତମାନଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କୁ "ଏକତ୍ର କରିବା", ଏହିପରି ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବା, ଯାହା ପୂର୍ବତନ ନିୟମ-ଇତିହାସରେ କେବେ କରାଯାଇନଥିଲା, ଏବଂ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଲଭ ଭାବେ କରାଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କର କାଳକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ 1260 ବର୍ଷର ପାପତନ୍ତ୍ରୀୟ ନିର୍ଯାତନାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛୁ, ଯାହା 1798 ମସିହାରେ ଶେଷକାଳର ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଯେ ମନ୍ଦିର ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷ ଧରି ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହିଟି ୨୦୨୩ ଜୁଲାଇରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରବିବାର ଆଇନ ପୂର୍ବରୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମିତ ହେଉଥିବା ଏକ ମନ୍ଦିରକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ସେହି ଇତିହାସ ହେଉଛି ସାତ ଗର୍ଜନର "ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାବଳୀ"ର ଅବଧି, ଯାହା "ତାହାଙ୍କ କ୍ରମାନୁସାରେ" ପ୍ରକାଶିତ "ହେବ", ହୋଇପାରେ ନୁହେଁ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସ ସହିତ ଏକତ୍ର କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦେଖୁଅ ଯେ ସେହି ଇତିହାସ ଏକ ଆଲ୍ଫା ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଏକ ଓମେଗା ନିରାଶାରେ ଶେଷ ହୁଏ। 1840 ରୁ ଏପ୍ରିଲ 19, 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଚିହ୍ନସ୍ଥଳଗୁଡ଼ିକୁ, ସେହି ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିବା ଏବଂ ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ରେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିରତ ରହିଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଚିହ୍ନସ୍ଥଳଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସମରେଖଣ କରୁ—ସେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ ଦୁଇଟି ଅବଧି ରହେ, ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ଜଣେ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନରେ ଶେଷ ହୁଏ। ପ୍ରଥମରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ, ଦ୍ୱିତୀୟରୁ ତୃତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସକୁ ଉଦାହରଣରୂପେ ପ୍ରତିପାଦନ କରେ।

ଏହା ଏକ ବୈଧ ପ୍ରୟୋଗ ବୋଲି ଥିବା ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସାକ୍ଷ୍ୟ, ସେହି ପ୍ରୟୋଗର ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାରେ ମିଳେ। ଦୁଇଟି ସମାନାନ୍ତର ରେଖାକୁ ଏକାସାଥିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଗଲେ, ଏବଂ ଉଭୟ ରେଖାର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ଏକ ଦୂତଙ୍କର ଆଗମନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ପରେ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ରେଖା ଉପରେ ରେଖା ଏକାସାଥିରେ ଯୋଡ଼ି ଏକ ରେଖାରେ ପରିଣତ କରାଯାଏ, ସେଠାରେ ଆରମ୍ଭ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଏବଂ ଶେଷ ମହା ନିରାଶାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଆଉ ଏକ ଅଧିକ ପ୍ରମାଣ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କରେ ମିଳେ, ଯାହା ଶେଷକୁ ଆରମ୍ଭଠାରୁ ବଡ଼ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏକ ଆଲ୍ଫା ନିରାଶା, ଯାହା ମହା ଓମେଗା ନିରାଶା ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ, ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର କ୍ଷୁଦ୍ରତର ଓ ବୃହତ୍ତର ଉପାଦାନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ 1844 ମସିହାର ଏପ୍ରିଲ 19 ରୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଅଛୁ (ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତର ଆଗମନ, ଯାହା 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ରେ ତୃତୀୟ ଦୂତର ଆଗମନକୁ ନେଇଯାଏ); ଏବଂ ପରେ ଆମେ 1840 ମସିହାର ଅଗଷ୍ଟ 11 ରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ରେଖାକୁ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରୁଅଛୁ, ଯାହା 1844 ମସିହାର ଏପ୍ରିଲ 19 ରେ ଶେଷ ହୁଏ, ତେବେ ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ 1844 ମସିହାର ଏପ୍ରିଲ 19 ର ନିରାଶା, ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାକୁ ଏକତ୍ର କରି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାର ଉଭୟ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଅଟେ।

ସମୟାବଧିର ଶେଷରେ, ତୁମେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଆଗମନକୁ ଦେଖୁଛ; ଏହିପରି ଭାବରେ ଏହା 9/11ର ପ୍ରତୀକ ହୋଇଉଠେ, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଠାରୋ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରବଳ ଦୂତଙ୍କର ଦୁଇଟି ସ୍ୱରକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବେ ଉଦ୍ଭାସିତ କରେ। ସେହି ଦୁଇଟି ସ୍ୱର ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତା—ଉଭୟ; ଏବଂ ସେହି ଦୁଇ ଦୂତ 22 ଅକ୍ଟୋବର 1844 ତାରିଖରେ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁଇଟି ଇତିହାସ ରେଖା ପରେ ରେଖା ଭାବରେ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ, ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତି। ଏହି ପ୍ରକାରରେ ଏକତ୍ର କରାଗଲେ, ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ମହା ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ଇତିହାସର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନ, ମିଲ୍ଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ସମୟରେ, ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର ସଭା ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଉପାସକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବେ ସେହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନକୁ ବିଦ୍ରୋହ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ।

ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କର ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି ଯୁକ୍ତ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ତାହା ପରେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ମହା ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ଏକ ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ସେହି ଇତିହାସ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବେ କ'ଣ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବୋଲି ଯେ ବୁଝାମଣା, ତାହା ଦାନିଏଲ ବାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ "ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଦ୍ରିତ" ରହିବାରୂପେ ଦର୍ଶାଇଥିବା ବାର୍ତ୍ତା ସହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଏକାତ୍ମକ ଅଟେ।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଡାନିଏଲଙ୍କ ଶେଷ ଦର୍ଶନର ସେହି ଅଂଶକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଉଛି, ଯାହା କେବଳ ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଜାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଡାନିଏଲଙ୍କ ଚିତ୍ରଣକୁ ମାତ୍ର ସମ୍ବୋଧନ କରେ। "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, ପ୍ରଥମ ପଦରେ ଡାନିଏଲ ସେହି ବର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦର୍ଶନକୁ ବୁଝନ୍ତି। ଦର୍ଶନରେ ପ୍ରଥମେ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଥିବା ବିଷୟ ହେଉଛି ଡାନିଏଲଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିମାନମାନଙ୍କ ଭାବେ ଏକ ଚିତ୍ରଣ, ଯେଉଁମାନେ ବୁଝନ୍ତି; ଏବଂ ଶେଷ ନଅଟି ପଦ ସମସ୍ତେ ବାଇଶତମ ଦିନରେ ବୁଝୁଥିବା ସେହି ବୁଦ୍ଧିମାନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅଟେ।

ପର୍ସିଆର ରାଜା କୋରେଶଙ୍କ ତୃତୀୟ ବର୍ଷରେ, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ବେଲେ ଟ୍ଶଜ୍ଜ ର ବୋଲି ଡାକାଯାଉଥିଲା ସେହି ଦାନିଏଲଙ୍କ ୁ ଗୋଟିଏ କଥା ପ୍ର କାଶ କରାଗଲା; ଏବଂ ସେହି କଥା ସତ୍ୟ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିଦ୍ଧ ାରିତ ସମୟ ଦୀର୍ଘ ଥିଲା; ଏବଂ ସେ ସେହି କଥାକୁ ବୁଝିଲେ, ଏବଂ ଦର୍ଶନର ଅର୍ଥ ଅବଗତ ହେଲେ।

ସେହି ଦିନମାନରେ ମୁଁ ଦାନିଏଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତିନି ସପ୍ତାହ ଧରି ଶୋକ କରୁଥିଲି। ମୁଁ କୌଣସି ରୁଚିକର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇନଥିଲି; ମାଂସ ଓ ଦ୍ରାକ୍ଷାମଦ ମୋର ମୁଖକୁ ଆସିନଥିଲା; ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତିନି ସପ୍ତାହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ନିଜକୁ କେବେ ଅଭ୍ୟଞ୍ଜନ କରିନଥିଲି। ଏବଂ ପ୍ରଥମ ମାସର ଚବିଶତମ ଦିନରେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ହିଦ୍ଦେକେଲ ନାମକ ମହାନଦୀର କୂଳରେ ଥିଲି, ତେବେ ମୁଁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ଦେଖିଲି, ଏବଂ ଦେଖ,

ଉଫାଜର ଶୁଦ୍ଧ ସୁନାରେ କଟିବନ୍ଧିତ ହୋଇ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶଣବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ଜଣେ ପୁରୁଷ; ତାଙ୍କର ଦେହ ବୈଦୂର୍ଯ୍ୟମଣି ସଦୃଶ, ତାଙ୍କର ମୁଖ ବିଜୁଳିର ଦେଖା ସମ, ତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଅଗ୍ନିଦୀପ ସଦୃଶ, ତାଙ୍କର ବାହୁ ଓ ପାଦ ଘସା ଦିଆ ପିତଳର ବର୍ଣ୍ଣ ସଦୃଶ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟର ସ୍ୱର ଏକ ବହୁଜନସମୂହର ସ୍ୱର ସମ ଥିଲା।

ଏବଂ ମୁଁ, ଦାନିଏଲ, ଏକାକୀ ସେହି ଦର୍ଶନ ଦେଖିଲି; କାରଣ ଯେମାନେ ମୋ ସହିତ ଥିଲେ ସେମାନେ ସେହି ଦର୍ଶନ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଏକ ମହା କମ୍ପନ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା, ଏମିତି ଯେ ସେମାନେ ଲୁଚିବା ପାଇଁ ପଳାଇଗଲେ। ଏହିକାରଣେ ମୁଁ ଏକାକୀ ରହିଗଲି, ଏବଂ ଏହି ମହାନ ଦର୍ଶନ ଦେଖିଲି, ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଲା ନାହିଁ; କାରଣ ମୋର ରୂପସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୋ ଭିତରେ ବିକୃତିରେ ପରିଣତ ହେଲା, ଏବଂ ମୁଁ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଧାରଣ କରିପାରିଲି ନାହିଁ।

ତଥାପି ମୁଁ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ମୁହଁ ନିଚାକୁ କରି ଭୂମି ଉପରେ ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ପଡ଼ିଥିଲି। ଆଉ ଦେଖ, ଗୋଟିଏ ହାତ ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶ କଲା, ଯାହା ମୋତେ ମୋର ହାଟୁ ଉପରେ ଓ ହାତତଳି ଉପରେ ଉଠାଇ ବସାଇଲା। ଏବଂ ସେ ମୋତେ କହିଲେ,

ହେ ଦାନିଏଲ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା କହୁଛି, ସେହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝ, ଏବଂ ସିଧା ହୋଇ ଠିଆ ହେଉ; କାରଣ ଏବେ ମୁଁ ତୁମ ପାଖକୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଛି।

ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ପାଖରେ ଏହି କଥା କହିଲେ, ମୁଁ କମ୍ପିତ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲି। ତାହାପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ,

ଭୟ କର ନାହିଁ, ଦାନିଏଲ; କାରଣ ଯେ ଦିନ ଠାରୁ ତୁମେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ତୁମର ହୃଦୟକୁ ନିବେଶ କଲା, ଏବଂ ତୁମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ନମ୍ର କଲା, ସେହି ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ତୁମର କଥା ଶୁଣାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ମୁଁ ତୁମର କଥାର କାରଣରୁ ଆସିଛି। କିନ୍ତୁ ପାରସ୍ୟ ରାଜ୍ୟର ଅଧିପତି ଏକୋଇଶି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ପ୍ରତିରୋଧ କଲା; କିନ୍ତୁ ଦେଖ, ପ୍ରମୁଖ ଅଧିପତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ମୀଖାଏଲ, ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆସିଲେ; ଏବଂ ମୁଁ ସେଠାରେ ପାରସ୍ୟର ରାଜାମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଲି।

ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି ଯେ, ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ତୁମର ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ କ'ଣ ଘଟିବ; କାରଣ ଏହି ଦର୍ଶନ ଅଧୁନାପି ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛି।

ସେ ମୋତେ ଏପରି କଥା କହିବାପରେ, ମୁଁ ମୋର ମୁହଁ ଭୂମିଦିଗକୁ ନମାଇଲି, ଏବଂ ମୁଁ ନିର୍ବାକ ହୋଇଗଲି। ଏବଂ ଦେଖ, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଆକୃତି ଥିବା ଜଣେ ମୋର ଓଷ୍ଠ ସ୍ପର୍ଶ କଲେ; ତାହାପରେ ମୁଁ ମୋର ମୁଖ ଖୋଲି କହିଲି, ଏବଂ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ତାଙ୍କୁ କହିଲି,

ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ, ଏହି ଦର୍ଶନର କାରଣରେ ମୋର ବିଷାଦ ମୋ ପରେ ଆସିପଡ଼ିଛି, ଏବଂ ମୁଁ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଧାରଣ କରିପାରିନାହିଁ। କାରଣ ମୋର ଏହି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦାସ କିପରି ମୋର ଏହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ କଥା କହିପାରିବ?

କାରଣ ମୋ ପକ୍ଷରେ, ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ମୋ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଲା ନାହିଁ, ନାହିଁ କି ମୋର ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ୱାସ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଲା। ତାହା ପରେ ପୁଣିଥରେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟର ଆକୃତି ସଦୃଶ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶ କଲେ, ଏବଂ ସେ ମୋତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କଲେ, ଏବଂ କହିଲେ,

ହେ ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ପ୍ର ିୟ ପୁରୁଷ, ଭୟ କରିବା ନାହିଁ; ତୁମ ପ୍ର ତି ଶାନ୍ତ ି ରହୁ; ଦୃଢ଼ ହୁଅ, ହଁ, ଦୃଢ଼ ହୁଅ। ଆଉ ସେ ମୋତେ କହିସାରିଲାପରେ, ମୁଁ ବଳ ପାଇଲି, ଏବଂ କହିଲି, ମୋର ପ୍ର ଭୁ କହନ୍ତୁ ; କାରଣ ଆପଣ ମୋତେ ବଳବାନ କରିଛନ୍ତ ି। ...

କିନ୍ତୁ ହେ ଦାନିଏଲ, ତୁମେ ଏହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖ, ଏବଂ ଏହି ପୁସ୍ତକକୁ ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର; ଅନେକେ ଏପଟୁ ସେପଟୁ ଦୌଡ଼ିବେ, ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ।

ତାହାପରେ ମୁଁ ଦାନିଏଲ ଚାହିଁଲି, ଏବଂ ଦେଖ, ସେଠାରେ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ, ଜଣେ ନଦୀତଟର ଏହି ପାର୍ଶ୍ୱରେ, ଓ ଅନ୍ୟଜଣେ ନଦୀତଟର ସେହି ପାର୍ଶ୍ୱରେ। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସେହି ଶଣବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୁରୁଷଙ୍କୁ, ଯିଏ ନଦୀର ଜଳ ଉପରେ ଥିଲେ, କହିଲେ, "ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କଥାମାନଙ୍କର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେ ସମୟ ହେବ?"

ଏବଂ ମୁଁ ଶୁଣିଲି, ସେହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶଣବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୁରୁଷଙ୍କୁ, ଯିଏ ନଦୀର ଜଳ ଉପରେ ଥିଲେ; ସେ ଯେବେ ତାଙ୍କର ଡାହାଣ ହାତ ଓ ବାମ ହାତ ଆକାଶଦିଗକୁ ଉଠାଇ, ଯିଏ ସଦାସର୍ବଦା ଜୀବନ୍ତ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କଲେ ଯେ, ଏହା ଏକ କାଳ, କାଳମାନ, ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେବ; ଏବଂ ସେ ଯେବେ ପବିତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥିବେ, ସେତେବେଳେ ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସମାପ୍ତ ହେବ।

ମୁଁ ଶୁଣିଲି, କିନ୍ତୁ ବୁଝିଲି ନାହିଁ; ତେଣୁ ମୁଁ କହିଲି, ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ, ଏହି ସମସ୍ତ କଥାର ଶେଷ କ'ଣ ହେବ?

ଏବଂ ସେ କହିଲେ, ହେ ଦାନିଏଲ, ତୁମେ ତୁମ ପଥେ ଯାଅ; କାରଣ ଏହି କଥାମାନେ ଅନ୍ତକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଓ ମୋହରାଙ୍କିତ ରହିବ। ଅନେକେ ଶୁଦ୍ଧିକୃତ ହେବେ, ଶ୍ୱେତ କରାଯିବେ, ଏବଂ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଦୁଷ୍ଟତା କରିବେ; ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ବୁଝିବେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ବୁଝିବେ।

ଯେ ସମୟରୁ ନିତ୍ୟ ବଳିଦାନ ଅପସାରିତ ହେବ, ଏବଂ ଯେ ଘୃଣିତ ବସ୍ତୁ ଉଜାଡ଼ କରେ ତାହା ସ୍ଥାପିତ ହେବ, ସେ ସମୟରୁ ଏକ ହଜାର ଦୁଇଶେ ନବେ ଦିନ ହେବ।

ଧନ୍ୟ ସେ, ଯିଏ ଅପେକ୍ଷା କରେ ଓ ଏକ ହଜାର ତିନିଶେ ପଞ୍ଚତ୍ରିଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ।

କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ପଥେ ଯାଅ; କାରଣ ତୁମେ ବିଶ୍ରାମ କରିବ, ଏବଂ ଦିନମାନଙ୍କର ଶେଷରେ ନିଜ ଅଂଶରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବ। ଦାନିୟେଲ 10:1–18; 12:4–13.